

[Carsten Raft.]

teret, og denne argumentation forstærkes blot derigennem, at funktionærklassen er langt større end arbejderklassen, hvorfor der er så meget mere grund til, at funktionærklassen skal have en repræsentation.

Når den højtærede minister siger, at det i så fald vil blive så forfærdelig kompliceret, har det interesse at få at vide, om der er andre, der også har stillet krav. Er det kun funktionærerne, der har gjort det? — for det er et naturligt ønske for dem, og det ville være helt urimeligt, om de ikke meldte sig. Hvis der ikke er andre, kan der ikke komme komplikationer, som kan være argument for ikke at lade udvidelsen omfatte også funktionærerne.

Det er rigtigt, at De samvirkende Fagforbund repræsenterer en gruppe af funktionærer, men det er uhyre karakteristisk, at De samvirkende Fagforbund ikke har ladet nogen funktionær være repræsenteret i ferielovskommissionen, men at funktionærerne repræsenteret af folk, der ikke har noget med Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund at gøre.

Det var naturligt, om jeg fik et svar på det spørgsmål, jeg stillede til den højtærede arbejdsminister i første omgang: om ministeren ikke synes, at funktionærer med langvarig tilknytning til deres firmaer har særligt krav på at få deres ferie sikret? For ellers må man opfatte det sådan, at alle spørgsmål, der rettes til regeringen om funktionærerne, skal omadresseres til De samvirkende Fagforbund, til trods for at de ikke repræsenterer mere end en lille del af funktionærerne. Det synes jeg er urimeligt.

Jeg takker den højtærede arbejdsminister for den udnævnelse, jeg har fået til at være funktionærernes særlige repræsentant. Jeg skal nok gøre mit bedste for at efterkomme det særlige pålæg, som er givet mig. Men det ville alligevel være bedre, om standen selv, ganske som landarbejderne, havde fået sin egen repræsentant.

Arbejdsministeren (Marinus Sørensen):

Det er selvfølgelig efter meget nøje overvejelse, man har afgrænset kommissionens antal til det nuværende. Men dengang det blev bekendtgjort, at man agtede at nedsætte en sådan kommission, kom der en umådelig masse henvendelser fra alle de organisationer, som på en eller anden måde er interesseret i ferielovgivningen, og efter kommissionens nedsættelse har man jo som nævnt overført det arbejde vedrørende ferispørgsmålet for landbrugerarbejdere, som var henlagt under landarbejderkommissionen, til

ferielovskommissionen, hvorefter der nu kommer krav fra funktionærerne om at blive repræsenteret. Jeg er overbevist om, at hvis vi fortsatte ad den vej, ville vi kunne supplere denne ferielovskommission måske lige så længe, som den arbejder, og det er dog vist ikke en almindelig brugt fremgangsmåde. Jeg føler mig som sagt helt og fuldt overbevist om, at netop den gruppe lønarbejdere, der er tale om her, har en meget god repræsentant i ferielovskommissionen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Carsten Raft til finansministeren.

I december fik ministeren en henvendelse fra en række organisationer omfattende 50 000 medlemmer angående levevilkårene for de frivilligt pensionerede. Henvendelsen synes ikke at have medført svar eller resultat. Er ministeren villig til overfor tinget at meddele, hvilke beslutninger eller overvejelser henvendelsen har givet anledning til?

Carsten Raft: Dette er jo et spørgsmål af nogenlunde samme karakter som det foregående, men det har til en vis grad karakter af et rykkerbrev. Det stilles sent, men det er jo heller ikke høfligt at sende rykkerbreve, før, om jeg så må sige, fristen er udløbet, og det er den først, når rigsdagen er ved at tage ferie. Derfor er det naturligt, at sagerne opsummerer sig nu.

I december skete der henvendelse fra en række organisationer af funktionærer, journalister og andre — jeg tror, det var en snes stykker, de omfattede i hvert fald 50 000 medlemmer — til den højtærede finansminister om de særlige vilkår, som efterhånden var kommet til at foreligge for de privat pensionerede. Medens størstedelen af befolkningen efterhånden tager deres aldersrente og indretter sig på den, er der et meget stort antal mennesker, der ofrer de 5—6 pct. om året af deres indkomst til privat pensionering og dermed selv sørger for deres alderdom. De lader sig, bortset fra de 400 kr.s fradrag, også beskatte af denne henlæggelse. Når de kommer frem til den tid, da de skal nyde denne pension, ser de, at medens aldersrentemodtagerne, der intet har ydet, får helt op til 100 pct.s tillæg af staten, grundet på at pengenes værdi er forandret, kan de selv ikke få noget som helst tilskud, men sidder i virkeligheden med en meget ringe pension og skal atter betale skat af de penge, de allerede een gang før har betalt skat af. Det er et forhold,